

1. כאן צריכה להיות הקדמה

העט האינדיאני שלי והמחברת הזאת יסתדרו יופי ביחד.

לאה'לה!

מה?

תהיי רצינית! ככה לא מתחילים סיפור, עם עט אינדיאני!

אבל את אמרת שהמחברת הזאת היא מתנה בשבילי, שאני יכולה לכתוב בה את מה שאני מרגישה, וזה מה שאני מרגישה. שהעט האינדיאני שלי והמחברת החדשה שקנית יכולים להיות חברים טובים. אני לא אשמה שבחרת מכל המחברות בחנות דווקא את המחברת הזאת, עם הציורים של התירס והאווהלים והנוצות המוזרות.

חשבתי שתאהבי אותה.

אני באמת אוהבת. אבל אותך אני אוהבת יותר, ואני מזהה לפי הפרצוף שלך, שאת לא ממש מרוצה ממני עכשיו, אז הנה, לכבודך, אני מתרצנת ומתחילה מההתחלה.

תרשמי הקדמה יפה, כמו שכותבים בכל הספרים.

טוב, הנה הקדמה יפה: נעים להכיר. אני לאה'לה נויפלד. כמעט בת שבע

עשרה. ומי שכותבת פה את כל המשפטים בעט פיילוט אדום זו אחותי, טובי, שקטנה ממני בשנה ושבעה חודשים.

שישה וחצי.

שקטנה ממני בשנה ושישה וחצי חודשים. את טובי שווה להכיר. השם שלה הוא הוכחה שלהורים יש רוח הקודש כשהם בוחרים לילדים שלהם את השם. היא באמת טובה. טובה מבפנים, טובה מבחוץ. ה'מבחוץ' הזה אולי נשמע לא חשוב, אבל תאמינו לי, הוא חשוב מאד, במיוחד לכל מיני מורות בסמינר...

לא! לא מרשה לך לדבר על המורות בסמינר! לא פה, בהקדמה שלנו. אז אני טובי, כמו שלא'לה כבר כתבה. אני מנסה להיות טובה. לא תמיד מצליח לי. ולא'לה, זה לא ממש מדויק שהמחברת היא מתנה בשבילך. היא מתנה בשביל שתינו.

אחרי שכל הסיפור של לא'לה ושלי הגיע לאפילוג שלו, כמו שלא'לה אומרת, שזה אומר שהוא הגיע לפרק האחרון שלו, הבנתי שלא סיפרנו אותו כמו שצריך. ידעתי בדיוק מה קרה. מה קרה לי. מה קרה ללא'לה. מה קרה בגלל שתינו, ואיך בלי להתכוון, הפכנו את הסיפור שלנו לסיפור של עוד כמה אנשים. אבל היו חסרים לי המון פרטים חשובים. ידעתי מה קרה. לא ידעתי למה הוא קרה. זה גרם לי לכעוס על לא'לה.

כעסת עלי מאד.

מאד מאד. וגם את עלי.

לא כעסתי. דאגתי.

אבל גם זה קרה בגלל שידעת מה קרה ולא למה זה קרה.

כן, נכון.

הצעתי ללא'לה שנדבר על כל ה'למה'. פעם לא'לה ואני היינו מדברות המון. אני האחות היחידה של לא'לה. וללא'לה יש רק אותי. בתור אחות, כמובן. חוץ ממני, יש לה עוד הרבה דברים. גם עט אינדיאני מוזר, כמו שהיא ציינה...

יופי, תצחקי על העט שלי! אני יודעת שאת לא סובלת אותו.

לא ממש. אבל לא נורא, את יכולה להמשיך להשתמש בו בשביל לכתוב

במחברת הזאת. הוא באמת מתאים לכריכה שלה. לפני שלא'לה בלבדלה אותי, הייתי באמצע לספר קצת על המשפחולוגיה שלנו. כמו שאמרתי, גם ללא'לה וגם לי יש רק אחות אחת. יש לשתינו גם עוד שלושה אחים גדולים, אבל הם לא נחשבים לעניין הדיבורים.

שלושתם כבר נשואים, תכתבי את זה, טובי, ותכתבי שהם גרים די קרוב ומגיעים די הרבה.

גם כשהאחים הנשואים שלנו מגיעים לשבתות ולחגים, או לסתם ביקורים של אמצע שבוע, הם לא ממש מהזן המדבר.

אבא אומר שזאת אשמתנו, שלקחנו להם גם את הקב העשירי.

ואמא אומרת שהכנסנו את כל העשרה קבין שלנו למכונת צילום והדפסנו מהם עוד מאה עותקים.

חחח! אבל באמת ידענו לדבר הרבה, נכון, טובי?

נכון. בסך הכל, יש ביני לבין לא'לה רק שנה ושישה וחצי חודשים. ותמיד היה לנו על מה לדבר. בעיקר בלילה, אחרי שאמא כיבתה את האור בחדר שלנו וקיוותה שנלך לישון סוף סוף.

לכן ידעתי שמשוה לא בסדר אתך, טובי. כשהפסקת לדבר אתי. זה היה הסימן הראשון, המדאיג.

וכשכן ניסיתי לדבר אתך - את לא היית בבית או שלא רצית להקשיב לי, וזה היה הסימן השני שמשוה לא בסדר.

בגלל זה, אחרי שכל הסיפור הסתיים, הצעתי ללא'לה שנדבר. קיוויתי שזה יחזיר לנו את כל המאה ועשרה קבין שלנו, ששוב נהיה 'שותף' עליהם ביחד.

ניסונו לדבר. אבל בכל פעם שהגענו לאיזו נקודה כואבת, משוה קרה. או שמישהי בכתה. או שמישהי צעקה.

ואז זה היה עוד יותר כואב.

הרבה יותר. ואז הבנתי שזה קורה כי כשאנשים מדברים על דברים כואבים - הם מדברים עליהם. ביחד. ככה זה בשיחה בין אנשים. מישהו אחד אומר משוה. מישהו שני עונה לו. לפעמים בבכי. לפעמים בצעקות. והכל קורה מיד, ובלי שמספיקים בכלל לחשוב על הבכי או הצעקות. הצעתי לטובי

שנכתוב זו לזו. שנדבר, אבל בכתב. חשבתי שזה רעיון טוב. כשכותבים - אפשר למחוק ואפשר לתקן ואפשר לבחור בזהירות את המילים שנשתמש בהן וללטש אותן. מה שלא קורה לנו כשאנחנו מדברים בעל פה.

וכסקוראים מכתב - עוד לפני שעונים עליו, אפשר לקרוא אותו שוב ושוב ושוב, ורק אחר כך לבחור אם לבכות או לצעוק. אז אפילו שאני לא ממש אוהבת לכתוב כמו לאה'לה, הסכמתי שנתכתב. זה היה רעיון מצוין, לאה'לה.

תודה. התכוונתי לכתוב לטובי מכתבים על דפי הדפדפת המשובצת שלי, אבל היא, ב'טוביות' אמיתית, לקחה את ההצעה שלי ושכללה אותה. הלכה לחנות. קנתה את המחברת האינדיאנית. באה הביתה. הודיעה לי שהמחברת האינדיאנית היא המחברת של שתינו, ושבתוכה נכתוב ביחד ומהתחלה את הסיפור שלנו.

חוץ מזה, זאת יכולה להיות הזדמנות טובה בשבילך, לאה'לה---

טטופ! על החלומות שלי לעתיד נכתב בפעם אחרת.

ועכשיו נכתוב על העבר.

ועל ההווה.

ומותר לכתוב את הסיפור הזה ביחד.

ומותר לכתוב אותו לחוד.

העיקר שהוא ייכתב. אז מאיפה נתחיל? מתי הסיפור שלנו נהיה סיפור בכלל? נראה לי שזה קרה כשסבא ברגמן היה מאושפז בבית חולים, את היית צריכה מגפיים חדשים, ואמא אמרה שתלכי לקנות אותם בלעדיה, כי אין לה זמן וכוח וסבלנות ללכת אתך.

אוי, טובי!

הלכת. קנית. חזרת הביתה עם המגפיים. השווצת עם השרשראות המזהבות שקישטו אותם. הלכת עם המגפיים לסמינר להשוויץ גם שם. וכולן החמיאו לך עליהם. אמרו שיש לך טעם מקורי ומיוחד. זה מדי מצא חן בעיניך.

טובי!

אז אחרי יומיים הלכת וקנית פונפונים. פונפונים!

כל העולם הזה מלא פונפונים. הם חמודים נורא. רכים כאלה. ונעימים. ואני לא היחידה שקנתה אותם.

לא, אבל את הראשונה שהכניסה אותם הביתה. ולסמינר. אחרי שלושה ימים סיפרת לאבא שיש מבצע על משקפיים בחנות של קופת חולים ושמגיע לך זוג חינם. אבא הסכים שתזמיני לעצמך זוג חינם. ומכל הזוגות בחנות בחרת את הזוג משקפיים הכי מוזר והכי מכוער והכי משונה.

את שוב כועסת עלי.

סליחה, לאה'לה. לא התכוונתי לכעוס. זה קרה לי בלי כוונה. אולי זה בגלל שככה הסיפור שלי התחיל. עם המשקפיים שלך...